

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 396/06-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. novembra 2006 predbežne prerokoval sťažnosť R. Š., P., zastúpeného advokátom Mgr. R. T., B., vo veci namietaného porušenia jeho práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 8 ods. 1, 2, 3 a 5 Listiny základných práv a slobôd postupom Krajského súdu v Trenčíne a jeho uznesením sp. zn. 3 Tpo 21/05 zo 16. marca 2005 a postupom Okresného súdu Prievidza a jeho uznesením sp. zn. Tp 17/05 z 23. februára 2005, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R. Š. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. mája 2005 doručená a 23. mája 2005 doplnená sťažnosť R. Š. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 8 ods. 1, 2, 3 a 5 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) postupom a uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Tpo 21/05 zo 16. marca 2005, ktorým bola zamietnutá jeho sťažnosť proti uzneseniu Okresného súdu Prievidza (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. Tp 17/05 z 23. februára 2005, ktorým bol vzatý do väzby.

Sťažovateľ uviedol, že bol podľa § 76 ods. 2 Trestného poriadku platného do 31. decembra 2005 (ďalej len „Trestný poriadok“) zadržaný policajným orgánom 21. februára 2005 a nadväzne na to mu bolo uznesením policajného orgánu Okresného riaditeľstva Policajného zboru P., odboru skráteného vyšetrovania, z 22. februára 2005 sp. zn. ČVS: ORP-578/1-OSV-PD-2005 vznesené obvinenie pre trestný čin útoku na verejného činiteľa spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 k § 155 ods. 1 písm. a) Trestného zákona platného do 31. decembra 2005 (ďalej len „Trestný zákon“) a výtržníctva spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 k § 202 ods. 1 Trestného zákona.

Prokurátor Okresnej prokuratúry P. podal 23. februára 2005 okresnému súdu návrh na vzatie sťažovateľa do väzby z dôvodov podľa § 67 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Sťažovateľ pri výsluchu pred okresným súdom 23. februára 2005 prostredníctvom obhajcu požiadal o nahradenie väzby písomným sľubom a peňažnou zárukou pre prípad, že by sudca dospel k záveru, že je daný dôvod jeho väzby. Sťažovateľ bol uznesením okresného súdu sp. zn. Tp 17/05 z 23. februára 2005 vzatý do väzby z dôvodu podľa § 67 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku s tým, že ním daný písomný sľub ani ponúknutá peňažná záruka neboli prijaté. Jeho väzba začala 21. februára 2005. Toto uznesenie bolo vyhlásené 23. februára 2005 a sťažovateľ proti nemu podal ihneď ústne do zápisnice sťažnosť, ktorú písomne odôvodnil prostredníctvom obhajcu 28. februára 2005. Uvedenú sťažnosť zamietol krajský súd na verejnom zasadnutí 16. marca 2005 uznesením sp. zn. 3 Tpo 21/05 podľa § 148 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ktoré bolo sťažovateľovi doručené 31. marca 2005.

Opísaným skutkovým stavom došlo podľa sťažovateľa k nezákonnému pozbaveniu jeho osobnej slobody, a tým k porušeniu jeho práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 a 4

dohovoru a základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 8 ods. 1, 2, 3 a 5 listiny, a to z nasledovných dôvodov:

Sťažovateľ sa odvoláva na čl. 5 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého musí byť obmedzenie osobnej slobody v súlade s konaním ustanoveným vnútroštátnym právom, aby bolo v súlade aj s dohovorom.

Podľa čl. 8 ods. 3 listiny, ktorá je platná a účinná v Slovenskej republike, sú lehoty na predvedenie zadržanej osoby pred súd a na rozhodnutie sudcu o jej väzbe alebo o prepustení na slobodu 24-hodinové.

Článok 17 ods. 3 ústavy však od 1. júla 2001, keď nadobudol účinnosť ústavný zákon č. 90/2001 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa Ústava Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, ustanovuje pre rovnaké situácie 48-hodinové, čiže dvojnásobné lehoty. Výslovne však nebolo zasiahnuté do textu listiny. Trestný poriadok (§ 76 ods. 4, § 77 ods. 1) ustanovuje taktiež 48-hodinové lehoty.

Pri vzatí sťažovateľa do väzby boli zachované 48-hodinové lehoty podľa ústavy a Trestného poriadku, ale nie 24-hodinové lehoty podľa listiny. Preto podľa sťažovateľa nebol pri obmedzení jeho osobnej slobody dodržaný čl. 8 ods. 3 listiny, a teda bol porušený čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 a 4 dohovoru požadujúci, aby pri obmedzení osobnej slobody boli dodržané všetky vnútroštátne právne predpisy.

Sťažovateľ výslovne uvádza, že sa nestotožňuje s právnym názorom ústavného súdu, v zmysle ktorého „... potom platí pravidlo, podľa ktorého neskoršia norma neguje skoršiu normu (lex posterior derogat legi priori). Je to tak v podstate akási nepriama novelizácia. Keďže ústava bola prijatá a nadobudla účinnosť neskôr ako listina, bolo by možné dospieť k názoru o nepriamej novelizácii čl. 8 ods. 3 listiny ustanovením čl. 17 ods. 3 druhej vety ústavy“ (I. ÚS 141/04). Tvrdí, že „*uvedená interpretácia právnych noriem rovnakej právnej sily Ústavným súdom SR je v rozpore s princípom právnej istoty...*“, a bola by nepredvídateľná vzhľadom na legislatívne pravidlá vlády Slovenskej republiky. (Oznámenie

Úradu vlády Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod č. 372/2000 Z. z.)

Na základe uvedeného dochádza sťažovateľ k záveru, že „*Stotožnenie sa s vyššie citovanou interpretáciou uvedenou v uznesení Ústavného súdu SR zo dňa 8. 9. 2004, č. k. I. ÚS 141/04-37 by automaticky v mojej veci znamenalo porušenie čl. 5 ods. 1 písm. c) Dohovoru, nakoľko tento v sebe implicitne obsahuje princíp právnej istoty. Z tohto dôvodu sa takýto výklad dostáva do rozporu s Dohovorom*“.

Sťažovateľ ďalej polemizuje s názorom ústavného súdu, že ak by všeobecný súd dospel k záveru, že 48-hodinové lehoty podľa § 75 Trestného poriadku nie sú v súlade s čl. 8 ods. 3 listiny, tak mohol prerušiť konanie a podať návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov ústavnému súdu. Tvrdí, že všeobecný súd tak nemohol urobiť, lebo § 75 Trestného poriadku nie je použiteľný pre rozhodovanie o vine a treste tak, ako to požaduje § 224 ods. 6 Trestného poriadku, a teda jeho preskúmanie ústavným súdom nemôže všeobecný súd navrhnúť.

Rovnako nesúhlasí ani s názorom ústavného súdu vysloveným vo veci sp. zn. I. ÚS 100/04, podľa ktorého: „Z hľadiska hmotnoprávneho treba uviesť, že podľa čl. 152 ods. 1 a 4 ústavy má ústava prednosť nielen pred zákonmi a podzákonnými normotvornými právnymi aktmi, ale i pred ústavnými zákonmi, ktoré nadobudli účinnosť pred dňom účinnosti ústavy. To znamená vo svojich dôsledkoch, že ústava má prednosť i pred listinou. Preto ak čl. 17 ods. 3 ústavy ustanovuje maximálnu lehotu zadržania na 48 hodín a čl. 8 ods. 3 listiny na 24 hodín, potom platí ustanovenie čl. 17 ods. 3 ústavy, čiže lehota 48 hodín.“

Sťažovateľ zastáva názor, že 48-hodinová lehota ustanovená ústavou nebráni tomu, aby iný zákon, v danom prípade listina, stanovil lehotu kratšiu, čiže tu nevidí rozpor medzi ústavou a listinou. Z princípu minimalizácie zásahov do základných ľudských práv a slobôd vyvodzuje platnosť 24-hodinovej lehoty ustanovenej čl. 8 ods. 3 listiny.

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ tvrdí, že v jeho prípade nie je dôvodné samotné jeho trestné stíhanie, že dôvodnosť jeho trestného stíhania a odôvodnenie existencie dôvodov väzby sa opiera o dôkazy získané nezákonným spôsobom. Dochádza k záveru, „... že tak Uznesenie OS ako aj uznesenie KSoS sú nezákonné z dôvodu, že k môjmu obvineniu nedošlo v súlade s dikciou § 163 ods. 1 TrP, keď toto bolo založené výlučne na nezákonne získaných dôkazoch. Z nezákonne získaných dôkazov nemožno nikdy zistiť skutočnosti, ktoré by dostatočne odôvodňovali záver, že trestný čin spáchala určitá osoba“. Namietanou nezákonnosťou samotného trestného stíhania boli podľa sťažovateľa porušené jeho práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 a 4 dohovoru a základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 8 ods. 1, 2, 3 a 5 listiny okresným súdom a krajským súdom.

Sťažovateľ argumentuje aj tým, že k porušeniu jeho práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 a 4 dohovoru a základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 8 ods. 1, 2, 3 a 5 listiny došlo aj arbitrárnosťou a nepreskúmateľnosťou uznesenia okresného súdu sp. zn. Tp 17/05 z 23. februára 2005 o jeho vzatí do väzby a uznesenia krajského súdu sp. zn. 3 Tpo 21/05 zo 16. marca 2005, ktorým bola zamietnutá sťažnosť proti uzneseniu o vzatí do väzby.

Arbitrárnosť a nepreskúmateľnosť uvedených uznesení vidí sťažovateľ najmä v porušení princípu zdržanlivosti a primeranosti, lebo účel väzby bolo možné dosiahnuť aj inými, miernejšími prostriedkami. Podľa názoru sťažovateľa sa okresný súd ani krajský súd v odôvodnení svojich rozhodnutí údajne nevysporiadali (resp. krajský súd sa vysporiadal len povrchne) s námietkami sťažovateľa ohľadne nezákonnosti dôkazov, a tým i na nich založených obvinení. Vo vzťahu ku krajskému súdu sťažovateľ poukázal na to, že sa nevysporiadal s dôvodmi sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu, „... nepostupoval s osobitnou starostlivosťou, neuviedol vo vzťahu k mojej osobe žiadne konkrétne, relevantné a dostatočné dôvody pre moje pozbavenie osobnej slobody, rovnako ako nespochybnil a nevyvrátil mnou uvádzané dôvody o neodôvodnenosti môjho väzobného stíhania...“.

Sťažovateľ namieta aj porušenie svojho práva na rozhodnutie o zákonnosti väzby bez zbytočných prietáhov podľa čl. 17 ods. 2 ústavy, čl. 8 ods. 2 listiny a čl. 5 ods. 4

dohovoru okresným súdom a krajským súdom dobou rozhodovania o jeho sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. Tp 17/05 z 23. februára 2005. Rozhodnutie krajského súdu zo 16. marca 2005 mu bolo doručené 31. marca 2005, teda po 36 dňoch od podania sťažnosti.

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Krajský súd v Trenčíne postupom a uznesením zo dňa 16. 3. 2005, sp. zn. 3 Tpo 21/05, ktorým zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu Okresného súdu v Prievidzi zo dňa 23. 2. 2005, sp. zn. Tp 17/05, ktorým bol sťažovateľ vzatý do väzby, porušil právo sťažovateľa na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), čl. 5 ods. 3 a čl. 5 ods. 4 Dohovoru, čl. 17 ods. 1, čl. 17 ods. 2 a čl. 17 ods. 5 Ústavy SR a čl. 8 ods. 1, čl. 8 ods. 2, čl. 8 ods. 3 a čl. 8 ods. 5 Listiny.

2. Krajský súd v Trenčíne arbitrárnosťou a nepreskúmateľnosťou uznesenia zo dňa 16. 3. 2005, sp. zn. 3 Tpo 21/05, ktorým zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu Okresného súdu v Prievidzi zo dňa 23. 2. 2005, sp. zn. Tp 17/05, ktorým bol sťažovateľ vzatý do väzby, porušil právo sťažovateľa na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), čl. 5 ods. 3 a čl. 5 ods. 4 Dohovoru, čl. 17 ods. 1, čl. 17 ods. 2 a čl. 17 ods. 5 Ústavy SR a čl. 8 ods. 1, čl. 8 ods. 2 a čl. 8 ods. 5 Listiny.

3. Okresný súd v Prievidzi v konaní vedenom pod sp. Tp 17/05 a Krajský súd v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tpo 21/05 o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu Okresného súdu v Prievidzi zo dňa 23. 2. 2005, sp. zn. Tp 17/05 porušili právo sťažovateľa na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti väzby podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru, čl. 17 ods. 2 Ústavy SR a čl. 8 ods. 2 Listiny.

4. Uznesenie Okresného súdu v Prievidzi zo dňa 23. 2. 2005, sp. zn. Tp 17/05 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 16. 3. 2005, sp. zn. 3 Tpo 21/05 sa zrušujú a sťažovateľ sa prepúšťa z väzby na slobodu,
alebo

uznesenie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 16. 3. 2005, sp. zn. 3 Tpo 21/05 sa zrušuje a Krajskému súdu v Trenčíne sa prikazuje, aby o veci znovu konal a rozhodol.

5. Ústavný súd SR priznáva sťažovateľovi ako primerané finančné zadosťučinenie peňažnú sumu vo výške 50.000,- Sk, ktorú mu je povinný zaplatiť Okresný súd v Prievidzi

a peňažnú sumu vo výške 200.000,- Sk, ktorú mu je povinný zaplatiť Krajský súd v Trenčíne, to všetko do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

6. Okresný súd v Prievidzi a Krajský súd v Trenčíne sú povinní spoločne a nerozdielne uhradiť trovy konania k rukám advokáta Mgr. R. T., so sídlom B. do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

Zo zistení ústavného súdu na okresnom súde vyplýva, že sťažovateľ bol medzičasom rozsudkom okresného súdu sp. zn. 1 T 167/05 z 18. januára 2006 (v spojení s potvrdzujúcim rozhodnutím odvolacieho súdu sp. zn. 3 To 43/06 zo 4. mája 2006) právoplatne odsúdený a uznaný za vinného zo spáchania uvedených trestných činov, za čo mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní dvoch rokov a po nástupe do výkonu trestu bol na základe rozhodnutia Okresného súdu Trnava sp. zn. 7 Pp 177/06 z 18. septembra 2006 podmiennečne prepustený na slobodu.

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným

právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (m. m. I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

Sťažovateľ predovšetkým tvrdí, že nebol pozbavený osobnej slobody v súlade s konaním ustanoveným vnútroštátnym právom, lebo pri rozhodovaní o jeho väzbe neboli dodržané 24-hodinové lehoty ustanovené čl. 8 ods. 3 listiny, ale 48-hodinové lehoty podľa čl. 17 ods. 3 ústavy. Polemizuje s názormi ústavného súdu, ktorý sa s rovnakou námietkou vysporiadal už vo svojich viacerých rozhodnutiach, z ktorých sťažovateľ uvádza najmä rozhodnutia č. k. I. ÚS 141/04-37 a č. k. I. ÚS 100/04-76. Obdobné stanoviská zaujal ústavný súd aj v rozhodnutí č. k. III. ÚS 220/04-45 z 30. júna 2004.

Ústavný súd v tejto súvislosti zotrúva na svojej predchádzajúcej judikatúre a pokladá námietku porušenia sťažovateľových práv z dôvodu nerešpektovania 24-hodinových lehôt podľa čl. 8 ods. 3 listiny za zjavne neopodstatnenú. Okrem dôvodov uvedených v predchádzajúcich rozhodnutiach ústavný súd v tejto veci navyše uvádza, reagujúc na sťažovateľovu argumentáciu, že už z predchádzajúcich rozhodnutí je zrejmé, že ústavný súd považuje postupy orgánov činných v trestnom konaní a súdov za súladné s ústavou, pokiaľ rešpektujú 48-hodinové lehoty podľa čl. 17 ods. 3 ústavy, a nepokladá za právne relevantné 24-hodinové lehoty podľa čl. 8 ods. 3 listiny. Aj právna úprava obsiahnutá v § 69 ods. 3 Trestného poriadku vychádza z ústavnosti 48-hodinových lehôt. Právna istota, predvídateľnosť súdnych rozhodnutí a zásada prednosti ústavne konformného výkladu spolu so zásadou zotrúvania na už rozhodnutom, pokiaľ nie sú zvlášť významné dôvody pre zmenu judikatúry, teda vedú ústavný súd k tomu, aby aj naďalej pokladal za ústavný postup orgánov verejnej moci rešpektujúci 48-hodinové lehoty podľa čl. 17 ods. 3 ústavy.

Názor, že zároveň môžu platiť 24-hodinové lehoty podľa čl. 8 ods. 3 listiny a 48-hodinové lehoty podľa čl. 17 ods. 3 ústavy, ale uplatní sa pre sťažovateľa výhodnejšie

ustanovenie čl. 8 ods. 3 listiny, je založený na neudržateľnej predstave, že v rámci ústavného systému má prednosť výklad vedúci k absurdnému záveru o odlišnej právnej úprave tej istej otázky dvoma ustanoveniami rovnakej právnej sily pred výkladom založeným na štandardnom postupe, ktorý k takémuto záveru nevedie.

Sťažovateľ taktiež tvrdí, že bol obvinený z trestného činu na základe nezákonne získaných dôkazov, a teda i samotné jeho trestné stíhanie a väzba sú v rozpore so zákonom a znamenajú porušenie jeho práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 a 4 dohovoru a základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 8 ods. 1, 2, 3 a 5 listiny okresným súdom a krajským súdom.

Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach dlhodobo zastáva názor, že „Ústavný súd zásadne nie je oprávnený prijať sťažnosť na ďalšie konanie, ak existuje všeobecný súd, ktorý v súlade so všeobecnou právomocou podľa čl. 142 ods. 1 ústavy má aj zákonom vymedzenú právomoc konať o ochrane konkrétneho základného práva alebo slobody. Prijatie takej sťažnosti vylučuje nedostatok právomoci ústavného súdu vyjadrený v čl. 127 ods. 1 ústavy ako princíp subsidiarity“ (II. ÚS 130/02).

Podľa § 89 ods. 2 prvej vety Trestného poriadku „Za dôkaz môže poslúžiť všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie veci a čo bolo získané zákonným spôsobom z dôkazných prostriedkov“. Argumentom a contrario, teda dôkazom, nemôže byť to, čo bolo získané nezákonne.

Podľa § 2 ods. 6 prvej vety Trestného poriadku „Orgány činné v trestnom konaní hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne...“. Orgánom činným v trestnom konaní a zvlášť všeobecným súdom teda prislúcha posúdiť, či bol sťažovateľ obvinený z trestného činu na základe nezákonne získaných dôkazov. Ak sa priklonia k jeho tvrdeniu a argumentácii, tak majú dostatok právomoci nepoužiť ako dôkaz to, čo bolo získané nezákonne, a zabezpečiť nápravu. Sťažovateľ teda mal možnosť v rámci prebiehajúceho trestného konania predniesť svoje tvrdenie o nezákonnosti získania dôkazov, na základe

ktorých bolo začaté jeho trestné stíhanie a bol vzatý do väzby v konaní pred všeobecným súdom, čo vo vzťahu k tejto časti jeho sťažnosti vylučuje právomoc ústavného súdu.

Navyše ústavný súd uvádza, že pri rozhodovaní o väzbe nemožno skúmať zákonnosť a ústavnosť samotného trestného stíhania.

Sťažovateľ namieta porušenie svojich práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 a 4 dohovoru a základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 8 ods. 1, 2, 3 a 5 listiny údajnou arbitrárnosťou a nepreskúmateľnosťou uznesenia okresného súdu sp. zn. Tp 17/05 z 23. februára 2005 o jeho vzatí do väzby a uznesenia krajského súdu sp. zn. 3 Tpo 21/05 zo 16. marca 2005, ktorým bola zamietnutá jeho sťažnosť proti uzneseniu o vzatí do väzby.

Ústavný súd preskúmal obe uvedené rozhodnutia aj „*Dôvody sťažnosti proti uzneseniu zo dňa 23. 2. 2005, sp. zn. Tp 17/05*“ z 28. februára 2005 a dospel k záveru, že sťažnosť je v tejto časti zjavne neopodstatnená.

Okresný súd aj krajský súd stručne, ale dostatočne a primerane zdôvodnili svoje rozhodnutia. Rozsiahla argumentácia sťažovateľa obsiahnutá v „*Dôvodoch sťažnosti proti uzneseniu zo dňa 23. 2. 2005, sp. zn. Tp 17/05*“ je do značnej miery totožná s niektorými časťami jeho sťažnosti predloženej ústavnému súdu. Krajský súd v zásade správne reagoval na sťažovateľove argumenty a zaujal k nim vlastné stanoviská. V niektorých častiach odôvodnenia sa obe uznesenia odvolávajú na predchádzajúce trestné stíhanie za obdobnú trestnú činnosť, čo odôvodňuje trvanie súdu na väzbe. Krajský súd sa vysporiadal aj s námietkou, že otázku zaujatosti orgánov objasňujúcich predmetnú trestnú činnosť nie je oprávnený posudzovať väzobný súd.

V časti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie svojich práv na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti väzby podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru a základných práv podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a čl. 8 ods. 2 listiny okresným súdom v konaní sp. zn. Tp 17/05 a krajským súdom v konaní sp. zn. 3 Tpo 21/05, je potrebné jeho sťažnosť taktiež odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú. Doba konania o jeho sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu

sp. zn. Tp 17/05 z 23. februára 2005 v okolnostiach prípadu nemohla znamenať porušenie práv sťažovateľa podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru a základných práv podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a čl. 8 ods. 2 listiny. Dobu od podania sťažnosti ústne do zápisnice 23. februára 2005 do 28. februára 2005, keď sťažovateľov právny zástupca sťažnosť písomne odôvodnil, nemožno pripočítvať na ťarchu súdov, lebo až po doplnení písomného odôvodnenia sťažnosti mohli o nej konať a rozhodnúť ináč ako odmietnutím pre neodôvodnenosť.

Po tomto dni musel okresný súd sťažnosť spolu so spisovým materiálom doručiť krajskému súdu, tento musel vo veci po jej preštudovaní rozhodnúť, vypracovať písomnú podobu uznesenia a toto prostredníctvom okresného súdu doručiť sťažovateľovi. Zo sťažnosti a jej príloh vyplýva, že žiadny z uvedených súdov nekonal vo veci tak zdĺhavo, že by to znamenalo sťažovateľom namietané porušenie označených práv, a aj celková dĺžka konania je ešte ústavne akceptovateľná.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. novembra 2006